

Prológus

Rendben, elmondom, hogyan történt.

Lent koromsötét volt, és mi kötélén ereszkedtünk le az aknába. Gyorsan ment, túl gyorsan. Amikor földet értem, összecsatantak a fogaim. Elsőnek értem le, a sisakreflektorom bevilágította az egész üreget.

Három páncélajtó állt köztünk és a geonosisiak között, és nem volt időm pontosan kiszámítani a robbanótöltet mennyiségét. Hát akkor sokat. B, mint bőven, ahogyan tanították. Nyomkodd a hőszalagot a keret és a lap közé, és nyomd meg a detonátort. Mondani könnyebb, mint megtenni, az ötvözetlemezeket vastag rozsdá borította.

A sisakrádióban a Delta-osztag parancsnoka jelentkezett:

- Mi van, Théta, leálltatok bulizni odalent?
- Sose siettess egy művészt...
- Megmondod ezt a pókdroidoknak is?
- Türelem, Delta! – Gyerünk, gyerünk, tapadj már oda, te nyomorult. – Mindjárt kész!
- Ennek a rengeteg pókdroidnak?
- Értelek, Delta.
- Az a fontos, hogy te jól érezd magad. Csak nyugodtan. Én nem sűrgetlek. Eszemben sincs...
- Kész!

Nekilapultunk az üreg falainak. Szemet bántó, fehér villanás, velőtrázó dörrenés, röpködő kőszilánkok. Mire eloszlott a por annyira, hogy újra lássunk, az ajtók a pántjaikról leszakadva, összegyűrődve feküdtek a folyosón.

- Delta-osztag, a bejárat nyitva! Gyerünk, gyerünk, gyerünk!
- Már azt hittem, sose hívsz!

A Delta-osztag megérkezett mellénk, és folyamatosan tüzelve, azonnal benyomultak, míg mi hátramaradtunk, hogy fedezzük a hátukat. Alagutak egész útvesztője volt odalent. Óvatosan kellett mozognunk, mert bárhonnán ránk ugorhatott valami.

A sisakomnak elméletileg meg kellett volna óvnia a füleket az erős zajoktól, de hát a háború lármás egy dolog. Nagyon lármás. Nem hallottam az adó-vevőmet a szonikus lövegek tompa dobbanásaitól és a saját sugárnyalábjaik visongásától. És páncéltörő fegyvereket is hallottam. Fierfek, még a talpamban is éreztem a rezgéseiket.

Észrevettem, hogy valami mozog előttünk, de rögtön el is tűnt. A DC-17-esem céltávcsövén keresztül is odanéztem, hátha csak a képzeletem játszott velem, aztán Taler intett az előttünk nyújtózó öt másik alagút felé.

– Darman, fogd az E-Webet, és tartsd ezt a pozíciót! – parancsolta, azzal intett Vinnek és Jay-nek, aztán vállt vállnak vetve, minden irányba figyelve besiettek az egyik alagútba.

Én pedig felnéztem.

Több geonosisi hemzsegett a környéken, mint korábban gondoltuk. Sokkal több. Leszedtem kettőt a fejem fölül, de még többen bukkantak elő egy tőlem balra lévő járatból, úgyhogy tüzet nyitottam a sorozatlövő sugárvetővel, szépen és időben. Nem engedhettem őket túl közel magamhoz, mert akkor a robbanások engem is megsütöttek volna.

De még így is, a lökeshullámok úgy vágtak mellbe, mintha pörröllyel ütöttek volna.

– Taler, itt Darman, vétel! – Nem láttam a társaimat. Egyiküket sem láttam, de hallottam, hogy szaporán tüzelnek. – Taler, itt Darman, veszitek az adást, vétel?

Nem létezik olyan csend, ami nyomasztóbb lenne, mint egy ismerős hang hiánya. Aztán néhány meg-megszakadó, recsegő kiáltás:

– ... összeesett! ... eltalálták!

Kicsodát? Kit találtak el?

– Taler? Vin? Jay? Hallotok engem?

Elvesztettem a kapcsolatot a testvéreimmel.

Akkor láttam őket utoljára.

Első fejezet

Kódolt adás:

„KÉSZENLÉT, KÉSZENLÉT!
GEONOSIS ELŐRETOLT IRÁNYÍTÁS
AZ ORD MANTELL ELLÁTÓKÖZPONTNAK

KÉSZÜLJENEK FEL SEBESÜLT SZÁLLÍTÓ EGYSÉGEK FOGADÁSÁRA. ORVOSI ÁLLAPOTFELMÉRŐ CSAPATOK BECSLÉSE SZERINT SÚLYOS SEBESÜLTEK SZÁMA TIZENKÉTEZER, ISMÉTLEM, TIZENKÉTEZER. JÁRÓKÉPES SEBESÜLTEK SZÁMA NYOLCEZER, ISMÉTLEM NYOLCEZER. ÉRKEZÉS VÁRHATÓ IDŐPONTJA TÍZ STANDARD ÓRA MÚLVA. SZÁLLÍTÁSI ÉS FOGADÁSI ELSŐBBSÉGET KÉRÜNK A BAKTAELLÁTÓ EGYSÉGEKNEK.

KÉSZÜLJENEK FEL HETVENKÉTEZER HARCKÉPES GYALOGOS, ISMÉTLEM, HETVENKÉTEZER HARCKÉPES GYALOGOS FOGADÁSÁRA, ÉS SZÜKSÉG ESETÉN ÚJBÓLI BEVETÉSÉRE. A PARANCSNOKI EGYSÉGEKNEK SZÜKSÉG ESETÉN TÚZTÁMOGATÁST KÉRÜNK.

EZ MINDEN. ÜZENET VÉGE.

IMPLECABLE KÖZTÁRSASÁGI CIRKÁLÓ, ÚTON A GEONOSIS KIÜRÍTÉSI ZÓNÁI FELÉ. NYUGTÁZZÁK A VÉTELT!”

A 1136-os köztársasági kommandós a beszállásra várókat tanulmányozta. A rendezett sorokban álló katonák közül egyesek a fejükön viselték a sisakjukat, mások nem, de mindegyikük arca a legapróbb részletekig megegyezett az övével. És mindegyiküket idegennek találta.

– Szedjék a lábukat! – harsogta a beszállásirányító, kinyújtott karját hol jobbra, hol balra lendítve. – Gyerünk, emberek, mozogjanak, amilyen gyorsan csak tudnak!

A porfelhőkből csapatszállítók bukkantak elő, és miután földet értek, a katonák beszálltak. Néhányan megfordultak, és szabályosan felrángatták a bajtársaikat a rámpákra, hogy a hajók minél gyorsabban indulhassanak. A kapkodásnak nem lett volna értelme. A kiképzés alatt ezerszer gyakorolták már. A harc-térről való kivonásra alaposan felkészítették őket. Nem visszavonulást hajtottak végre. Éppen ellenkezőleg: most aratták első győzelmüket.

A hajtóművek lefelé irányuló, erős légáramlatai magasra felverték a Geonosis vörös porát. KK-1136 – Darman – levette a sisakját, és óvatosan végigfuttatta kesztyűs kezét a világosszürke kupolán, hogy letörölje róla a port, közben felfigyelt néhány karcólásra és fekete égésnyomra.

Az irányító felé fordult. A fickó egyike volt annak a kevés, nagyon kevés idegen teremtménynek, akiket ő valaha látott a Nagy Hadsereg kötelékében.

– Beszáll, vagy mi lesz? – kurjantotta az alacsony, ráncos képű, szemlátomást ingerlékeny duros.

Darman tovább törölgette a sisakját.

– A társaimat várom! – felelte higgadtan.

– Hozza mozgásba azt a fényes, ezüstös hátsófelét! – förmedt rá az irányító. – Szoros az ütemtervem!

Darman lassú, de határozott mozdulattal a duros álla alá emelte az öklét, és ott tartotta. Nem kellett kiugratnia a vibropengéjét, és nem kellett mást mondania. Világosan és nyomatékosan közölte az álláspontját.

– Hát, ahogy óhajtja, uram – hadarta a duros, és máris elrohant, hogy a klóngyalogosokat szidalmazza és ösztökélje. Rossz ötlet lett volna feldühíteni egy kommandóst, főleg egy olyant, amelyik még harci lázban ég, és az ereiben szinte több az adrenalin, mint a vér.

Ám Darman továbbra sem fedezte fel a társait. Tudta, hogy nincs értelme tovább várni. Nem jelentkeztek. Talán meghi-

básodott az adó-vevőjük. Talán felszálltak egy másik csapatszál-
lítóra.

Életében először nem tudott érintkezésbe lépni azokkal, akik-
kel együtt nevelkedett.

A körülmények dacára várt még fél standard órát, mígnem a
csapatszállítók mind ritkábban érkeztek, és a katonák sorai jócs-
kán megrövidültek. Végül nem álldogált más a sivár síkságon,
mint ő, a duros beszállás-irányító, és fél tucat klóngyalogos. A nap
utolsó gépe készült a felszállásra.

– Uram, most már tényleg jöjjön – kérte a duros. – Nincs már
idelent senki. Csak a holtak.

Darman még egyszer végighordozta tekintetét a láthatáron, és
továbbra is úgy érezte, hátat fordít valakinek, aki felé nyújtja a
kezét, hogy a segítségét kérje.

– Jövök – mondta halkán, és beállt a sor végére.

Mialatt a gép felemelkedett, a kavargó port, a gyorsan zsugo-
rodó sziklaalakzatokat és az elszórtan elterülő növényfoltokat
figyelte, mígnem a magasság miatt a formák összemosódtak, és
már csak többféle árnyalatú, vörös sávnak látta a síkságot.

Úgy érezte, van még rá esély, hogy a társai valahogyan elérték
az Implecable-t. Még nem ért véget a történet.

A csapatszállító besiklott az Implecable gigászi dokkjába. Dar-
man kinézett az óriási csarnokba, a fehér páncélok rendezetten
mozgó tengerére. Miután a gépe megállapodott, és a hajtóművek
leálltak, először az tűnt fel neki, hogy milyen csendes mindenki.

A zsúfolt hangárban hemzsegték a gyalogosok. A levegőt iz-
zadtságsszag hatotta át, továbbá a félelem bűze és a felforrósodott,
majd visszahúlt sugárvetők maró szaga. Ám mindenütt olyan
csend uralkodott, hogy ha Darman nem látta volna a kimerült és
sebesült harcosokat, akár azt is hihette volna, hogy nem történt
semmi fontos az utóbbi harminc órában.

A fedélzet folyamatosan vibrált a csizmája páncéltalpa alatt.
Még akkor is a lábát, a páncélzatára tapadt geonosisi por szabály-

talán mintáit bámulta, amikor egy az övével teljesen azonos kinézetű csizma jelent meg a látóterében.

– Azonosítózám? – zendült mellette egy a sajátjával teljesen azonos hang.

Az őrmester elhúzott előtte egy kézi szenzort. Darmannek valójában nem kellett megmondania az azonosítózámát és persze mást sem, mert a továbbfejlesztett Katarn páncéljába épített érzékelők némán, elektronikus úton jelentették az egészségügyi állapotát: nincs komoly sérülés. A Geonosion az állapotfelmérő csapat vezetője éppen csak egy pillantást vetett rá, majd tovább hessegette. Az ottaniak csakis a sebesültekre összpontosítottak, de nem törődtek sem a menthetetlenül súlyos esetekkel, sem azokkal, akik képesek voltak segíteni magukon.

– Hall engem, kommandós? – kérdezte éles hangon az őrmester. – Gyerünk, fiam, beszéljen hozzám!

– Jól vagyok, uram – felelte Darman –, az azonosítóm: KK-egy-egy-három-hat. Nem kaptam sokkot, uram. Minden rendben, uram. – Mialatt beszélt, az járt a fejében, hogy többé senki sem fogja az osztagban használt nevén szólítani. A testvérei – Jay, Vin, Taler – meghaltak, ezt biztosan tudta. Egyszerűen csak tudta. – Uram, van valami hír KK-1135-ről...

– Nincs! – vágott közbe az őrmester, aki nyilvánvalóan hasonló kérdéseket kapott, valahányszor megállt, hogy megvizsgáljon valakit. Intett a jobbában tartott, vékony rúddal, és hozzátette: – Ha nincsenek a kórházban, vagy itt, ebben a tömegben, akkor nem élték túl.

Darman tudta: nem kellett volna megkérdezni, okosabb is lehetett volna. A klóngyalogosok – és különösen a köztársasági kommandósok – egyszerűen csak tették a dolgukat. Ez volt az egyedüli rendeltetésük. És a kiképző őrmestereik számtalanszor elmondták, hogy mennyire szerencsések, mert odakint, a hétköznapi világban a Galaxis összes fajának összes egyede folyton azon őrlődik, hogy mi az élete célja és értelme. A klónoknak nem kellett ezen törniük a fejüket. A klónok tudták. Tökéletesítették őket a szerepükre, és kételyek sosem háborgatták őket.

Darman azt sem tudta, mi a kétely – egészen mostanáig. Erre nem készíthette fel semmiféle kiképzés. Keresett magának egy üres mélyedést az egyik válaszfalnál, és leült.

Hamarosan benyomakodott mellé egy gyalogos, és mialatt letelepedett, a vállvédőik halk csendüléssel összeütköztek. Egymásra néztek. Darman ritkán került kapcsolatba más klónokkal. A kommandósokat mindenki mástól elkülönítve nevelték és képezték, a mélységi felderítőket is beleértve. A gyalogosokat fehér, könnyebb és kevésbé ellenálló páncélzattal szerelték fel, a kommandósok erősebb védelmet élveztek. És Darman sosem viselt semmiféle rangjelzést.

De mindketten pontosan tudták, hogy kicsodák és micsodák.

– Szép kis játékszer – jegyezte meg irigykedve a gyalogos a DC-17-est bámulva. A gyalogosok a nehezebb, kisebb teljesítményű DC-15-öst hordozták. – Ionvető, kumulatív páncéltörő lőszer és mesterlövész üzemmód?

– Aha – dünnyögte Darman. A ő felszerelésének minden darabját magasabb minőségi szempontok alapján gyártották. Egy gyalogos élete kevesebbet ért, mint egy kommandósé. Így működtek a dolgok, és Darman ezen még sosem gondolkodott el. – Telt házunk van, ahogy így elnézem.

– Igen, elég zsúfolt – helyeselt bólogatva a gyalogos. – Elvégeztük a munkát, mi?

– Aha – felelte halkán Darman –, elvégeztük.

A gyalogos innen kezdve nem mondott semmit. Talán félt beszélgetésbe bonyolódni egy kommandóssal. Darman tudta, miként vélekednek a gyalogosok róla és a fajtájáról: őket nem úgy készítik fel, mint minket, és nem úgy harcolnak, mint mi. Még beszélni sem úgy beszélnek, mint mi. Egy rakás kényes primadonna.

Darman nem tartotta magát gőgösnek. A történet csupán arról szólt, hogy ő is végre tudta hajtani azokat a feladatokat, amiket a katonáktól megköveteltek, és még azokon felül jó néhányat: ostrom, roham, lázadások elfojtása, túszzabadítás, robbantás, orgyilkosság, felderítés, és mindenféle egyéb harci tevékenység bármilyen terepen, bármilyen környezetben, bármikor. Tudta, hogy

képes rá, mert végigcsinálta. Végigcsinálta a gyakorlatokon, először gyakorló, majd éles lövedékekkel. Az osztagával csinálta végig, a három testvérével, akiknek a társaságában élte le az eddigi életének minden egyes percét. Versengtek és küzdöttek a többi osztag ellen, kommandósok ellen, akik sokban hasonlítottak hozzájuk, de mégis különböztek tőlük, mert ők négyen osztagtestvérek voltak, ami valami egészen különlegeset jelentett.

Azt viszont sosem mondták el neki, hogy hogyan éljen a testvérei nélkül. Ezt még meg kellett tanulnia, méghozzá a legkeményebb leckén keresztül.

Darman teljes bizonyossággal tudta, hogy egyike a valaha teremtetett legjobb különleges katonáknak. Nem háborgatták a olyan hétköznapi problémák, mint a megélhetés és a gyermeknevelés. Az instruktorai sokszor közölték vele, milyen szerencsés, hogy mit sem tud ezekről a dolgokról.

De most magára maradt. Nagyon-nagyon magányos lett. Ez viszont szörnyen felzaklatta.

Egy jó darabig csendben töprengett. A tény miatt, hogy életben maradt, míg az osztagának többi tagja odaveszett, a legkevésbé sem töltötte el büszkeség. Inkább valami olyasmit érzett, amire a kiképző őrmestere azt mondta: szégyen. Állítólag ezt érezték az harcosok, ha elvesztettek egy ütközetet.

Csakhogy ők győztek. Ez volt az első csatájuk, és megnyerték.

Az Implecable rámpái leereszkedtek, a gyorsan táguló nyílásokon beáradt az Ord Mantell napjának ragyogó fénye. Darman gondolkodás nélkül a fejére húzta a sisakját, és az egyik sorba beállva várta, hogy elhagyhassa a gépet, és részt vegyen a bevetés utáni tájékoztatón. Szinte teljesen biztosra vette, hogy a következő heteket mélyfagyasztásban fogja eltölteni, mígnem ismét szólítja a kötelesség.

Szóval, ilyen az, amikor győzünk – állapította meg magában, és azon kezdett tűnődni, hogy mennyivel érezné rosszabbul magát egy vereség után.

Imbraani, Qiilura.

40 fényévre az Ord Mantelltől, a Tingel-karban

A barq lágyan hullámozott a délnyugati szélben, a színei az ezüst és a vörös árnyalataiban váltakoztak. Lehetett volna ez egy tökéletes, nyár végi délután is, ehelyett Etain Tur-Mukan életének legrosszabb napja lett.

Etain csak futott és futott, mígnem minden ereje elfogyott. Hasra vágta magát a barqtábla közepén, azt sem nézte meg, hová zuhan. Hallotta és érezte, hogy egy puha valami cuppan egyet a hasa alatt, mire visszatartotta a lélegzetét.

Az üldözője, egy weequay férfi nem hallhatta őt a szél miatt, de azért nem mert levegőt venni.

– Hé, kicsi lány! – kurjantott zihálva a weequay, és a bakancsa alatt széttöredező gabonaszálak ropogása egyre közelebből hallatszott. – Hová bújtál? Nem kell félned, nem lesz semmi baj!

Ne lélegezz! – biztatta magát gondolatban Etain.

– Van egy üveg urrqalom! Nem akarsz szórakozni egy kicsit? – folytatta a bűnöző. Weequay létére elég bő volt a szókincse, ám az egész a legalapvetőbb szükségleteire vonatkozott. – Ha egy kicsit megismernél, rájönnél, milyen vicces fiú vagyok.

Meg kellett volna várnom, amíg besötétedik – kesergett némán Etain. – Befolyásolhattam volna az elméjét, megpróbálhattam volna rávenni, hogy elmenjen.

De nem tette meg. És most sem tudta megtenni, akármilyen keményen erőlködött. Nem tudott kellően összpontosítani, mert túl sok adrenalin keringett a testében, és túlságosan eluralkodott rajta a rémület.

– Gyerünk, te kis nyomorult, hol vagy? Ha megtalállak...

A hangok alapján a weequay ide-oda gázolt a barqban, és egyre közeledett. Etain tudta, ha felugrik és futásnak ered, a férfi vagy utoléri, vagy egyszerűen lelövi. Ha viszont itt marad, előbb-utóbb rátalál. A fickó nem fog beleunni a játékba, nem fogja egyszerűen csak feladni.

– Kiiiicsi lááány...

Etain még közelebbről hallotta a weequay hangját, a jobb oldala felől, legfeljebb húsz méterről. Vett egy gyors lélegzetet, és ismét összepréselte a száját. A tüdeje már kegyetlenül égett, a kínoztól és az erőlködéstől könnyek szöktek a szemébe.

– Kicsi láány... – ez még közelebbről hallatszott. Etain attól félt, hogy a szörnyű alak mindjárt rálép a hátára. – Kiiiicsi...

Etain pontosan tudta, mit fog tenni a weequay, ha megtalálja. Ha szerencséje lesz, a fickó végez vele, miután...

– Kicsi láá...

A kiáltást csattanás szakította meg. A fickó felnyögött, aztán egy második, az előzőnél élesebb és hangosabb csattanás hallatszott, amit fájdalmas nyüszítés követett.

– Hányszor kell még elmondanom neked, di'kut? – zendült ekkor egy emberi lény parancsoló és erőszakos hangja, aztán megint csattant valami. – Ne rabold az időmet! – Újabb csattanás és nyüszítések hallatszottak. Etain a földhöz préselte az arcát. – Ha még egyszer berúgsz, és még egyszer nőket hajkurászol, én széthasítalak innentől idáig!

A weequay felvisített. A torkából az a fajta összefüggéstelen, vadállati sikoly tört elő, amit a kintől fetregő értelmes teremtmények adnak ki. Etain már sokszor hallotta ezt a hangot a Qii-lurán töltött rövid idő alatt, túlon túl sokszor. Aztán csend következett.

Etain még sosem hallotta beszélni ezt az embert, de erre nem is volt szüksége. Pontosán tudta, hogy kicsoda az illető.

A fülét hegyezve hallgatózott, félig-meddig arra számítva, hogy mindjárt egy súlyos csizma tapos a hátára, de nem hallott mást, csak a szél susogását, és a két pár láb alatt szétzúzódó növényzások ropogását. Az utóbbiak egyre távolodtak. A szél elrepített hozzá néhány mondattöredéket: az ember még ekkor is szidalmazta a weequay-t.

– ... ami ennél is fontosabb...

Micsoda? Mi a fontos?

– ... később, de pillanatnyilag szükségem van rád, di'kut, hogy... rendben? Máskülönben levágom a...

Etain várt. Végül nem hallott mást, csak a szél zúgását, a düllöngelő barq neszezését, és néha egy-egy párt kereső szárazföldi angolna trillázó rikoltását. Most már megengedte magának azt a fényűzést, hogy normálisan lélegezzen, de tovább várt, arccal a bűzlő trágyában, mígnem eljött az alkonyat. Indulnia kellett. A gdanok már elindultak éjszakai portyájukra, falkákba verődve fésülték át a mezőket. Mindennek a tetejébe a búz, amelyet észre sem vett, mialatt a vakrémület szorításában vergődött, most egyre jobban undorította.

Végül minden bátorságát összeszedve felkönyökölt, aztán fel térdelt és körülnézett.

Minek kellett megtrágyázniuk a barqot közvetlenül az aratás előtt? – dohogott mérgesen. A zsebeiben kotorászott, hogy kerítsen valamit, amivel letörölhetné az arcát. Nem talált semmit, így végül letépett néhány gabonaszálat, gombóccá gyúrte őket, és nekilátott, hogy levakarja magáról a trágyát és földet.

– Ez elég drága termény ahhoz, hogy erre a célra használd! – szólt rá valaki.

Etain döbbenetében felnyögött, és amikor megpördült, egy helyi lakost pillantott meg. A koszos ruhát viselő, megviselt és vézna férfi bosszúsnak tűnt, a kezében jókora cséplőbotot tartott.

– Tudod, mennyit érnek azok a magok?

– Sajnálom – felelte Etain, közben óvatosan becsúsztatta a kezét a köpenye alá, és megtapogatta az ismerős hengert. A weequay elől sikerült eltitkolnia, hogy Jedi, viszont azt akarta, hogy a fénykardja a keze ügyében legyen arra az esetre, ha ez a gazda azt fontolgatná, hogy feladja őt némi apróért vagy egy palack urralért. – Választanom kellett. A te barqod vagy az én életem. Ne haragudj.

A gazda a száját összepréselve fürkészte a letaposott szálakat és a szétszóródott, gyöngyszemekre emlékeztető szemeket. Igen, a barqot elképesztő áron adták a Coruscant éttermeiben. A fényűző ingyencségek közé tartozott, és azok, akik megtermelték, nem engedhették meg maguknak. Ez azonban a legkevésbé sem zavarta a forgalmazását ellenőrző neimoidiket. Őket az ilyesmi sosem zavarta.

– Kifizetem a kárt – vetette fel Etain, a kezét továbbra is a köpenye alatt tartva.

– Miért vadásztak rád? – kérdezte a gazda, elengedve a füle mellett az ajánlatot.

– A szokásos okból – felelte a lány.

– Ó, annyira azért nem vagy szép.

– Köszönöm a bókot.

– Tudom ám, hogy ki vagy!

Jaj, ne! – nyögte magában Etain, azzal ráfonta ujjait a fénykard markolatára, és megkérdezte:

– Valóban?

– Számolok...

Pár tányér étel a családjának. Néhány óra részeg feledés, egyik két palack urrqal jóvoltából. Etain tudta, ő csupán ennyit jelent a férfinak. A gazda lépett egyet felé, mire ő előrántotta a fegyverét, mert már elege volt a menekülésből, és mert nem tetszett neki a cséplőbot külseje.

A fénykard sistergő búgással életre kelt.

– Ó, csodás! – sóhajtott a gazda, és bizalmatlanul fürkészte a tiszta, kék energianyalábot. – Pont a te fajtád. Más már nem is hiányzott.

– Igen, ez van – felelte Etain, és maga előtt tartotta rézsútosan felemelt fénykardját. A gyomra görcsbe ugrott, de sikerült elérnie, hogy a hangja nyugodtan, egyenletesen szóljon. – Etain Tur-Mukan padavan vagyok. Ha szeretnéd próbára tenni a tudásomat, próbálkozz bátran, de jobban szeretném, ha inkább segítenél nekem. Te döntesz. Tessék!

A gazda úgy bámulta a fénykardot, mintha azt számítgatta volna magában, hogy mennyit kapna érte.

– A mestered nem sokra ment ezzel a dologgal, mi? – kérdezte rövid tanakodás után.

– Fulier mesternek nem volt szerencséje. És elárulták – válaszolta Etain, majd leengedte a kardját, de egyelőre nem kapcsolta ki. – Hajlandó vagy segíteni nekem?

– Ha segítek, a nyakamba kapom Ghez Hokan verőlegényeit, és...

– Azt hiszem, ők most eléggé elfoglaltak – szólt közbe Etain.

– Mit akarsz tőlünk?

– Menedéket. Egyelőre elég ennyi.

A gazda gondterhelten szívogatta a fogát, majd kijelentette:

– Rendben. Gyere, padavan...

– Jobban szeretném, ha Etainnek szólítanál – mondta a lány, azzal kikapcsolta a fegyverét, majd miután a ragyogó penge sisseregve eltűnt, a köpenye alá rejtette a markolatot. – Csak a jó hangulat kedvéért.

A gazda elindult, Etain a nyomába szegődött, és igyekezett nem szagolgatni magát, ám ez nem ment könnyen, átkozottul nem. Gyanította, hogy még a szagok alapján tájékozódó gdanok sem ismernék fel benne az emberi lényt. Körülöttük lassan leszállt a sötétség, és a gazda folyton hátrapillantott rá a válla felett.

– Ó... – dünnyögte a férfi a fejét csóváltatva, és hogy beszélgetést kezdeményezzen, bemutatkozott: – A nevem Birhan, és ez itt az én földem. Úgy hallottam, a fajtád képes valamilyen fajta elmetrükkökre, vagy mikre.

– Miből gondolod, hogy én nem? – hazudta megrökönyödve Etain.

– Ó! – mormolta Birhan, és innentől kezdve hallgatott.

Etain nem óhajtotta önként elárulni a nyilvánvalót, ha a férfi eddig nem szúrta ki. A mesterének legnagyobb csalódására nem tartozott a legjobbak közé. Alig tudott bánni az Erővel, gondjai voltak az önfegyelemmel, és csakis azért került ide, mert ő és Fulier mester történetesen a közelben jártak, amikor el kellett végezni egy feladatot. Fulier sosem bírt ellenállni a kihívásoknak, főleg, ha pocsék esélyek társultak hozzájuk, és úgy tűnt, most megfizette az árát. A holttestét egyelőre nem találták meg, de nem is jelentkezett.

Igen, Etain hivatalosan padavanként szolgált.

Csakhogy egyetlen hajszál választotta el attól, hogy betonkúpokat építsen menekülttáborokban. Ugyanakkor azzal érvelt magának, hogy a Jedik tudásának egy része egyszerűen a pszichológiai fegyverek helyes felhasználása. Ha ez a Birhan azt akarja hinni, hogy az Erő mélyen áthatja őt, hogy az esetlen mozgá-

sú, egyszerű lány trágyával borított külseje ijesztő hatalmat rejt, az neki tökéletesen megfelel...

Ez a tévhit segíthette őt abban, hogy életben maradjon még egy darabig, amíg kitalálja, hogy mi legyen a következő lépése.

Ord Mantell Ellátóközpont, Epsilon 5 barakk

Pazarlás volt, átkozott pazarlás.

KK-1309 a csizmája karbantartásával foglalatосkodott. Megtisztogatta a csatokat, és egy légfúvó pisztollyal gondosan kifújogatta a port minden résből és illesztésből. Leöblítette a pántokat, és lerázta róluk a vizet. Értelmetlen lett volna tétlenül henyélni, mialatt arra várt, hogy lefagyasszák.

– Őrmester?

KK-1309 felnézett. Egy kommandós ballagott be a barakkba, gondosan lerakta a túlélőkészletét, páncélzatát, valamint fekete védőöltözetét a szemközti priccsre, és megfordult. A személyi paneljén a KK-8015 azonosító szerepelt.

– Fi vagyok – közölte, és előrelendítette a jobbját. – Szóval, te is elvesztetted az osztagodat.

– Niner – mutatkozott be KK-1309, anélkül hogy elfogadta volna a felkínált kezét. – Szóval... ner vod... – testvérem –, te vagy az egyetlen túlélő?

– Igen.

– Hátrahagytak, míg a testvéreid előrenyomultak? Vagy egyszerűen csak szerencséd volt?

Fi csípőre tette a kezét. Minden vonásában megegyezett Ninnerrel, de valahogy mégis... más volt. Kicsivel másképp beszélt. Éppen csak érezhetően, de más volt a szaga. És ahogy a kezét mozgatta... nem úgy, mint Niner osztagának tagjai tették, egyáltalán nem.

– Tettem a dolgomat. A feladatomat végeztem – mondta óvatosan Fi. – És szívesebben lennék velük, mint itt... ner vod.

Niner egy darabig szótlанul méregette a társát, aztán ismét a kezébe vette a csizmáját. Fi berakta a holmiját a priccs melletti

szekrénybe, majd egyetlen gyors ugrással fellendült a felső ágyra. A tarkója alá tette a kezét, aprólékos gondossággal elhelyezkedett, aztán úgy bámulta a mennyezetet, mintha meditált volna.

Ha Sev feküdt volna odafent, Niner pontosan tudta volna, hogy mit csinál a testvére, anélkül hogy odanézett volna. De Sev meghalt.

A klóngyalogosok sok testvérüket veszítették el a kiképzés alatt. A kommandósok is. Ám a gyalogosok nagyobb egységekben nevelkedtek, szakaszokban, századokban, sőt, ezredekben, ami azt jelentette, hogy még az éles gyakorlatok alatt óhatatlanul bekövetkező halálesetek után is bőven maradtak körülöttük olyanok, akiket jól ismertek. A kommandósok csakis az osztaguk tagjaival éltek és dolgoztak együtt.

Niner most mindenkit elveszített, akikkel együtt nőtt fel, és Fi is erre a sorsa jutott.

Régebben, az egyik gyakorlat alatt meghalt az osztag egyik tagja: 28-as. A három túlélő befogadta a testvérük helyére vezényelt klónt, de mindig is úgy érezték, hogy ő egy kicsit más, egy kicsit idegen, és érzékelte, hogy nem fogadták be teljesen.

Ugyanakkor az elvárt, rendkívül magas szinten teljesítették a feladataikat, és amíg ezt tették, a kaminói technikusokat és az instruktórokat nem érdekelte, hogyan érzik magukat.

A kommandósokat viszont érdekelte. Csak éppen megtartották maguknak az érzéseiket és gondolataikat.

– Pazarlás volt – jelentette ki Niner.

– Mi volt pazarlás? – érdeklődött Fi.

– Bevetni minket egy ilyen hadműveletben, mint amilyen a Geonosison zajlott – magyarázta Niner. – Ez a gyalogságnak való munka volt. Nem a különleges egységeknek.

– Ez úgy hangzik, mintha bírálnád a...

– Csupán arra célzok – szólt közbe Niner –, hogy nem azt csináltuk, amihez a legjobban értünk.

– Világos... Miután majd újra kiolvasztanak, talán módunkban áll valóban azt tenni, amire kiképeztek minket.

Niner szerette volna kimondani, hogy hiányoznak neki a társai, de nem szívesen tárta volna fel az érzéseit egy idegen előtt.

Szemügyre vette a csizmáját, és elégedett volna a művével. Aztán felállt, ráterítette a védőöltözetét a priccsére, és a kesztyűjébe épített pásztázószenzorral ellenőrizte az illesztések légmentes záródását. A szertartás annyira belevésődött, hogy jószérével gondolkodás nélkül hajtotta végre: a csizma, a védőöltözet és a páncéllemezek tisztítása és karbantartása, a sisakrendszerek újrakalibrálása, az arclemez kivetítőjének ellenőrzése, a DC-17-es szét- és összeszerelése, a túlélőkészlet kiürítése és újbóli becsomagolása. Kész. Huszonhat perc és húsz másodperc alatt végzett, plusz mínusz egy-két másodperc. Gyakran megesett, hogy a felszerelés gondos karbantartása jelentette a különbséget élet és halál között. Akárcsak az az egy-két másodperc.

Halk kattanás kíséretében lecsukta a zsák tetejét, és bepattintotta a zárat. Aztán ellenőrizte a külön tárolt robbanóanyagzsák szíjait, meggyőződött arról, hogy szabadon mozognak. Ez sokat számított, ha gyorsan kellett megszabadulnia a töltetektől. Amikor felnézett, Fi a jobb könyökére támaszkodva figyelte őt.

– A szárított tápkockák az ötödik rétegbe kerülnek – jegyezte meg a kommandós.

Niner mindig lejjebb rakta az élelmet, a tartalék mászókötele és a tisztálkodókészlete közé.

– A te osztagodnál lehet, hogy így csináltátok – felelte, és folytatta a munkát.

Fi megértette a nem is burkolt célzást, és ismét hanyatt feküdt. Kétségkívül azon tépelődött magában, hogy mennyire változnak meg a dolgok a jövőben.

Egy idő után énekelni kezdett, halkán, alig hallhatóan: „kom 'rk tsad droten troch nyn ures adenn, Dha Werda Verda a 'den tratu”. Harcosok árnyainak haragja voltak ők, a Köztársaság páncélkesztyűje. Niner ismerte a dalt. Eredetileg egy tradicionális mandalori csatadal volt, ami arra szolgált, hogy felszítsa a harci kedvet azokban a hétköznapi katonákban, akik rászorultak némi lelki támogatásra az ütközetek előtt. A szavakat aztán egy kissé megváltoztatták, hogy jelentsenek valamit a klónharcosok seregeinek.

Nekünk minderre nincs szükségünk – vélte magában Niner.
– Mi harcra születtünk, semmi másra.

Ám hamarosan azon kapta magát, hogy beszáll az éneklésbe. Megnyugtató hatást gyakorolt rá. Berakta a felszerelését a szekrényébe, leheveredett a priccsére, és a Fi által diktált ütemet felvéve bekapcsolódott – két teljesen azonos hang zengett az elhagyatott hálóteremben.

Niner a hátralévő életének minden percét odaadta volna a lehetőségért, hogy visszakerülhessen az előző napi ütközetbe. Visszatartotta volna Sevet és DD-t, és kiküldte volna nyugatra O-Négyet az E-Web löveggel.

De nem tehetette meg.

Gra'tua cuun hett su dralshy'a. A bosszúvágyunk még forróbban izzik.

Fi hangja a másodperc törtrészával előbb halt el, mint Nineré, aki hallotta, hogy a társa nagyot nyel.

– Ott voltam velük, őrmester – mondta aztán halkán Fi. – Nem maradtam hátra. Egyáltalán nem.

Niner lehunyta a szemét. Már bánta, hogy az imént arra célzott: Fi talán megfutamodott, vagy nem tett meg mindent.

– Tudom, testvér – felelte rekedtes hangon. – Tudom.

Második fejezet

A klónok akarata szabad, még akkor is, ha parancsokat hajtanak végre. Ha nem képesek önállóan gondolkodni, akár droidokat is alkalmazhatnánk – azok jóval olcsóbbak is. Képesnek kell lenniük arra, hogy reagáljanak olyan helyzetekre, amelyeket mi elképzelni sem tudunk. Hogy az megváltoztatja őket oly módokon, amelyeket nem tudunk megjósolni? Talán igen. De mentálisan alkalmasnak kell lenniük arra, hogy megnyerjék a háborúkat. És most olvassák ki azokat az embereket! Fontos feladatok várnak rájuk.

Arligan Zey Jedi-mester,
hírszerző tiszt

Eligazítószoza, Flotta Ellátóközpont, Ord Mantell, három hónappal a Geonosisi Csata után

A Flotta Ellátóközpontot nem arra építették, hogy alkalmas legyen több tízezer katona befogadására, és ez meg is látszott rajta. Az eligazítószoza korábban hűtőkamraként szolgált, a falakból még most is áradt az élelmiszerek és fűszerek illata. Darman tisztán látta a mennyezetbe épített szállítósíneket, noha a figyelmét az előtte derengő holomezőre irányította.

Miután felébredt a sztázisból, egész tőrhetően érezte magát. Örömmel állapította meg, hogy még mindig kommandós. Nem vetették alá újrakondicionálásnak. Ez azt jelentette, hogy az el-

várt mércék szerint teljesített a Geonosison. Jól csinálta. És ettől jó érzése támadt.

Ám a sisakja megváltozott. A korábinál sokkal több adat világitott az arclemezén. Egy darabig gyors pislogásokkal és kacsintásokkal ide-oda váltogatta az üzemmódokat, és megvizsgálta az extra rendszereket, illetve műszaki bővítményeket, amelyeket a Geonosis óta építettek be a felszerelésébe.

Tőle balra az új őrmestere ült, aki megkérte, hogy szólítsa Ninernek, ha nincsenek körülöttük tiszték, míg Ninertől balra KK-8015, becenevén Fi. Ők ketten is az osztagaik egyedüli túlélői voltak. Legalább tudták, hogy min ment keresztül.

A rögtönzött ülőalkalmatosságok, a sorba rakott, kék fémládák közül a negyediket egyelőre nem foglalta el senki. Arligan Zey Jedi-mester a két kezét a háta mögött összekulcsolva fel és alá járkált a holovetítő előtt. A köpenye meg-meglebbent, és mindannyiszor beleért a háromdimenziós képbe. A másik Jedi, aki egyelőre nem mutatkozott be, megosztotta a figyelmét Zey, és a három kommandós között, akik a fejükön sisakkal teljesen mozdulatlanul ültek a ládákon.

A tökéletesen sima fémfalak a legapróbb részletekig visszatükrözték a helyiség képét, és lehetővé tették Darman számára, hogy lopva ejtett pillantásokkal megfigyelje a különös idegen lényt, akihez foghatót még sosem látott.

A körülbelül másfél méter hosszú, csillogóan fekete bundával borított teremtmény a falak mentén cirkált és kitartóan szimatolt. Hosszú, karcsú végtagokon járt, folyton bedugta keskeny orrát a résekbe és mélyedésekbe, és valahányszor így tett, hangoosan szusszantott egyet. Darman néhány perce hallotta, hogy Zey tábornok Valaqlinak szólítja a lényt, és azt is elmondta róla, hogy egy gurlanin, akik képes megváltoztatni az alakját.

Darman a kiképzés során hallott már alakváltókról, de csakis a clawdite-okról. A szeme jobb sarkából figyelte a tükörképet, amikor az ajtó hirtelen kitárult, és egy újabb kommandós lépett be. A sisakját a bal karja alatt tartotta, és feszesen tisztelgett.

– KK-3222, jelentkezem, uram! – mondta erőteljes, határozott hangon. – Elnézését kérem a késésért. Az orvosok nem akartak elengedni.

Ezen a helyiségben tartózkodók közül senki sem csodálkozott. A katona arcán friss seb vöröslött, amely a jobb szeme alatt indult lefelé, illetve balra, és a száján átnyúlva az állkapcsa bal oldalán ért véget. KK-3222 jelenleg látványosan különbözött a többi klóntól. Darman kíváncsi lett volna, hogy a fickó mivel vette rá az orvosokat, hogy hagyják ki a baktakezelést.

– Jól érzi magát, katona? – kérdezte Zey.

– Harcra készen, uram – jelentette ki a jövevény, azzal köszönet gyanánt biccentett Darmannek, letelepedett mellé, és felvette a három társa szobormerev tartását.

Szóval, megérkezett a negyedik ember – állapította meg magában Darman. – Ezzel újra osztaggá lettünk. Legalábbis, ami a számokat illeti. Omega-osztag.

A másik Jedi rosszul palástolt megrökönyödéssel bámulta az új harcost. Zey észrevette, és oldalba bökte a társát, majd odaszólt a kommandósoknak:

– Jusik padavan számára a klónhadsereg újdonság, ahogyan nekünk, többieknek is. Bocsássák meg neki, hogy kíváncsi.

Darman tökéletesen megértette: még sosem látott Jediket a Geonosisi Csata előtt, és lenyűgözve, kíváncsian figyelte őket.

Zey a holoképre mutatott.

– Uraim, íme a célpontjuk: a Qiilura – mondta, azzal lenézett a kézi számítógépére, és a tenyérszerű képernyőt tanulmányozva folytatta: – Az adatokat nagy magasságból végrehajtott felderítéssel szereztük be, ennél fogva megvannak a korlátaik. A Qiilura hivatalosan semleges, de attól tartok, ez az állapot hamarosan véget ér.

A Jedi az „uraim” kifejezést használta. Talán nem tudta, hogyan szólítsa a kommandósokat. A Jedi és a klónok még csak most ismerkedtek egymással, mindkét félnek bőven akadt tanulnivalója.

A holomezőben kék-fehér gömb jelent meg, aztán a kamera ráközelített a bolygóra, és hamarosan hegyláncokat, mély folyóvöl-